

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 1C/138/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8214204417
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Hanuščaková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2016:8214204417.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov samosudkyňou Mgr. Ivanou Hanuščakovou v právnej veci žalobcu DPS financial consulting, s.r.o., Mikovíniho 10, 917 01 Trnava, IČO:46 713 930, zast. advoconsulting, s.r.o., Tamaškovičova 17/2742, 917 01 Trnava, proti žalovanému I. V., L.. Č.. S. XXX/X, XXX XX X., o zaplatenie 621,06 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Vec v časti o zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy 621,06 eur vo výške 5 % ročne za obdobie od 1.1.2015 do zaplatenia **z a s t a v u j e**.

V prevyšujúcej časti žalobu **z a m i e t a**.

Účastníkom **n e p r i z n á v a** náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa podanou žalobou vrátane jeho doplnenia domáhal zaplatenia sumy 621,06 eur s príslušenstvom - úrokom z omeškania vo výške 88,79 eur a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 621,06 eur od 28.09.2013 do zaplatenia do zaplatenia a náhrady trov konania. V odôvodnení žaloby uviedol, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.9.2013 postúpil postupca Slovenská sporiteľňa pohľadávku voči žalovanému vo výške 621,06 eur s príslušenstvom k 27.9.2013 vo výške 88,79 eur na žalobcu. Postúpenie pohľadávky bolo žalovanému oznámené listom postupcu zo dňa 11.10.2013. Právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným Zmluvu o bežnom účte spolu s dodatkami a bolo povolené prečerpanie v prospech žalovaného. Žalovaný sa zaviazal dodržiavať VOP SLSP. Žalovaný prekročením rámca povoleného prečerpania porušil VOP, čím sa dostal do nepovoleného prečerpania. Keďže túto pohľadávku neuhradil, SLSP mu povolené prečerpanie pozastavila. Výzvou zo dňa 21.11.2013 bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie dlžnej sumy, doposiaľ ju neuhradil.

Následne odôvodnenie žaloby žalobca doplnil podaním zo dňa 16.4.2015. Uviedol, že jeho právny predchodca so žalovaným uzavrel dňa 12.7.2006 zmluvu o bežnom účte, pričom žalovaný potvrdil, že sa oboznámil s VOP SLSP, a.s. účinnými od 1.8.2002, súhlasil s nim a zaviazal sa ich dodržiavať. Poukázal na § 92 ods.8 Zákona o bankách a ust. čl. 19.16 VOP. V zmysle uvedeného má za to, že žalovaný podpisom zmluvy o bežnom účte vyjadril súhlas s prípadným postúpením pohľadávok právneho predchodcu žalobcu voči žalovanému na tretiu osobu a preto nie je relevantné skúmať vo veci otázku doručenia výzvy jeho predchodcu žalovanému. Následne uviedol, že súhlasí so splácaním dlhu v splátkach, pričom uviedol podmienky jeho splatnosti a zosplatenia. Navrhol uzavrieť zmier.

Na uvedené žalovaný v stanovenej lehote nereagoval.

Žalovaný sa k žalobe a k jej prílohám písomne vyjadril dňa 19.11.2014. Uviedol, že žiada o splátkový kalendár a to na sumu 20 eur. Len teraz začal pracovať, má toho veľa. Príjem je 273 eur s prídavkami na deti. Sú v zlej finančnej situácii. Má aj iné záväzky. Uvedené podanie je podpísané jeho manželkou.

Podľa § 200ea ods. 1 O.s.p. ak v priebehu konania dosiahne predmet konania sumu 1.000 €, od toho okamihu ide o drobný spor.

Podľa § 115a ods. 2 O.s.p. pojednávanie nie je potrebné nariaďovať ani v drobných sporoch.

Podľa § 156 ods. 1 prvá veta, ods. 3 O.s.p. rozsudok sa vyhlasuje vždy verejne; vyhlasuje ho predseda senátu alebo samosudca v mene Slovenskej republiky. Vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

Keďže v tomto prípade je predmetom konania zaplatenie sumy 621,06 eur, teda jedná sa o drobný spor (§ 200ea ods. 1 O.s.p.), súd v zmysle § 115a ods. 2 O.s.p. vo veci nenariadil pojednávanie a v zmysle § 156 ods. 1 prvá veta, ods. 3 O.s.p. rozsudok verejne vyhlásil dňa 23.3.2016. Účastníci sa na verejné vyhlásenie rozsudku nedostavili.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením v spise pripojených listinných dôkazov (návrhu a doplnením návrhu s prílohami - zmluvou o postúpení pohľadávok vrátane oznámenia, výziev, zmluvami, podaniami žalobcu, VOP, výpismi z účtu) a zistil tento skutkový stav veci :

Medzi predchodcom žalobcu SLSP, a.s. a žalovaným boli uzavreté zmluva o bežnom účte zo dňa 3.11.2005 (ktorého sa úvery, resp. prečerpania týkali), zmluva o vydaní a používaní platobnej karty zo dňa 13.12.2005. Zmluvy sa riadia úverovými podmienkami, VOP, OP banky pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní privátnym klientom, obch. zák. a inými právnymi predpismi. Súčasťou zmlúv sú VOP. Klient vyhlasuje, že sa so všetkými súčasťami zmluvy oboznámil.

Z dodatku k zmluve o bežnom účte zo dňa 12.7.2006 vyplýva, že ju účastníci uzavreli podľa §§ 708-715 Obch. zák..Predmetom zmluvy je zriadenie účtu a poskytnutie povoleného prečerpania na účte po splnení podmienok uvedených v OP banky pre poskytovanie splátkových a kontokorentných úverov a povolených prečerpaní fyzickým osobám nepodnikateľom. Zmluva sa riadi úverovými podmienkami, VOP, obch. zák. a inými právnymi predpismi. Súčasťou zmluvy sú VOP, o ktorých dlžník vyhlásil, že sa s nimi oboznámil. Oznámením zo dňa 12.7.2006 bolo žalovanému oznámené poskytnutie povoleného prečerpania na účte od 12.7.2006 vo výške 28.000,- Sk. Úroková sadzba bola ku dňu vyhotovenia oznámenia 15,40 % ročne a je premenlivá.

V zmysle čl. III bod 1 Zmluvy : dlžník súhlasí so sprístupnením a poskytnutím všetkých údajov o všetkých úveroch a bankových zárukách poskytnutých dlžníkovi, údajov o pohľadávkach a údajov o zabezpečeniach, ktoré má voči nemu banka z poskytnutých úverov a bankových záruk, údajov o splácaní svojich záväzkov z poskytnutých úverov a bankových záruk, údajov o zabezpečeniach, ktoré dlžník poskytuje za splácanie úverov a bankových záruk a údajov o svojej bonite a dôveryhodnosti z hľadiska splácania záväzkov dlžníka, a to vrátane údajov získaných bankou v priebehu rokovania o uzavretí týchto bankových obchodov, ktoré podliehajú ochrane bankového tajomstva v rozsahu stanovenom Zákonom o bankách a ochrane osobných údajov podľa osobitného predpisu, pričom zoznam osobných údajov, účel ich spracovania, podmienky získavania a okruh dotknutých osôb stanovuje zákon o bankách, a to : podniku pomocných bankových služieb, ktorý je prevádzkovateľom spoločného registra bankových informácií podľa zákona o bankách, subjektom povereným spracovaním údajov v spoločnom registri bankových informácií za podmienok ustanovených osobitným zákonom, Národnej banke Slovenska ako aj bankám a pobočkám zahraničných bánk v zmysle zákona o bankách.

Podľa bodu 19.16 VOP : „ klient súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasne, splatné, nesplatné, premlčané, nepremľčané, ako aj previesť na tretiu osobu

akékoľvek svoje záväzky voči klientovi. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej len s predchádzajúcim písomným súhlasom banky; predchádzajúci písomný súhlas banky nie je potrebný, pokiaľ sa zriaďuje záložné právo k pohľadávkam klienta ako záložcu voči banke v prospech banky ako záložného veriteľa. V prípade, že klient je spotrebiteľom v zmysle osobitného predpisu, tak banka nebude bezdôvodne súhlas odopierať. "

Súdu boli zo strany žalobcu predložené aj VOP, OP banky pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní privátnym klientom, výpisy z účtu žalovaného.

Z oznámenia o postúpení pohľadávok zo dňa 11.10.2013 vyplýva, že Slovenská Sporiteľňa, a.s. ako postupca postúpila pohľadávku voči žalovanému, ktorá tvorí predmet tohto konania na žalobcu ako postupníka zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.9.2013. Predmetom postúpenia bola pohľadávka voči žalovanému v sume v sume 8.129,92 eur s prísl.. Dôkaz o doručovaní súdu predložený nebol.

Výzvou zo dňa 21.11.2013 bol žalovaný žalobcom vyzvaný na úhradu sumy 6.957,54 eur. Dôkaz o doručovaní súdu predložený nebol.

Žalobca súdu predložil aj zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 27.9.2013 uzavretej medzi postupcom SLSP, a.s. a postupníkom - žalobcom, predmetom ktorej bola aj pohľadávka voči žalovanému.

Podaním zo dňa 16.4.2015 žalobca súdu odôvodňoval výšku uplatnenej pohľadávky s prísl. s poukazom na predložené výpisy z účtu na meno žalovaného a vykonané výbery a platby žalovaného s uvedením období, kedy sa dostával do nepovoleného prečerpania na účte. Dlh vo výške 621,06 eur je vyčíslený ku dňu 27.5.2011 (ku dňu poslednej úhrady žalovaným). Dňa 22.7.2011 bolo povolené prečerpanie pozastavené a dlh predstavoval sumu 621,06 eur. Uvedené vyplýva aj z predložených výpisov z účtu žalovaného.

Podaním zo dňa 21.7.2015 žalobca vzal späť žalobu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy 621,06 eur vo výške 5 % ročne za obdobie od 1.1.2015 do zaplatenia.

Postupom podľa § 96 ods. 1 O.s.p. súd konanie v tejto časti zastavil.

Podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy o kontokorentnom úvere (Spotrebiteľské zmluvy) spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, 13d) sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.

13d) § 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov.

Podľa § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (v znení terajšom a znení ku dňu uzavretia zmlúv zo dňa 6.6.2008 a 29.5.2009) každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách 9).

9) § 52 až 54 Občianskeho zákonníka.

Podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka (účinného v čase vzniku každého zmluvného vzťahu) touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

V zmysle § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že časť obsahu zmluvy možno určiť odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo

odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

Podľa § 502 ods.1 veta prvá Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona.

Podľa § 710 Obchodného zákonníka, ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasl.).

Podľa § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka za vykonanie platieb je banka oprávnená požadovať úhradu nákladov s tým spojených a použiť na ich započítanie peňažné prostriedky na účte.

Podľa § 714 ods. 1 Obchodného zákonníka zo zostatku účtu platí banka úrok. Úroky sú splatné, ak nie je v zmluve určené niečo iné, koncom každého kalendárneho štvrťroka a pripisujú sa v prospech bežného účtu.

Ustanovenia Obchodného zákonníka, v rámci ktorých je zmluva o úvere považovaná za tzv. „absolútny obchod“, však v čase vzniku daného záväzkového vzťahu neobsahovali špeciálne ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, ktoré aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku pôsobia ako lex specialis. Preto bolo potrebné riadiť sa všeobecnou právnou úpravou.

Podľa § 524 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok (ďalej OZ) veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 526 OZ postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

Podľa ust. § 52 OZ / účinného ku dňu 12.7.2006 / spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia. Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré

- a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,
- b) dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,
- c) vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví,

d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,
e) umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, že spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi,
f) umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú,
g) oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty,
h) prikazujú spotrebiteľovi, aby splnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ nespĺnil záväzky, ktoré vznikli,
i) umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve,
j) určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú k zvýšeniu ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia.
Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Zákonom č. 150/2004 Z. z., ktorým sa novelizoval Občiansky zákonník, bola prebratá smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095, 21/4/1993, str. 29-34).

Túto smernicu je nevyhnutné podľa názoru súdu využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku, upravujúcich režim spotrebiteľských zmlúv. Toto stanovisko je podporené aj rozsudkom Európskeho súdneho dvora z 27.06.2000 v spojených prípadoch C-240/98, C-241/98, C-242/98, C-243/98 a C-244/98, Océano Grupo Editorial SA proti Roció Murciano Quintero und Salvat Editores SA proti José M. Sánchez Alcón Prades, José Luis Copano Badillo, Mohammed Berroane a Emilio Vinas Feliú, v ktorom sa konštatuje, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť neprimerané podmienky z úradnej povinnosti. Právomoc súdu stanoviť z úradnej povinnosti, či je podmienka nečestná, znamená vytvoriť vhodné prostriedky. Znamená to dosiahnuť výsledok sledovaný čl. 6 Smernice, konkrétne chrániť spotrebiteľa pred záväzkom voči nečestnej podmienke a dosiahnuť zámer čl. 7 Smernice. Tieto opatrenia môžu pôsobiť ako odstrašujúci prostriedok a predchádzať nečestným zmluvným podmienkam.

Podľa ust. čl. 3 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

Podľa ust. čl. 3 ods. 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevyklučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vnesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

Podľa ust. čl. 3 ods. 3 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé.

Podľa ust. čl. 5 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, v prípade zmlúv, kde sú všetky alebo niektoré podmienky ponúkané spotrebiteľovi v písomnej forme, musia byť vždy tieto podmienky

vypracované v jednoduchom zrozumiteľnom jazyku. Kde existuje pochybnosť o zmysle podmienky, prednosť má interpretácia priaznivejšia pre spotrebiteľa. Toto pravidlo interpretácie neplatí v súvislosti s postupmi stanovenými v článku 7 (2).

Podľa ust. čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa ust. čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislemu uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách (účinného v čase postúpenia pohľadávky) Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi žalovaným a Slovenskou sporiteľňou, a.s. boli uzavreté zmluva o bežnom účte zo dňa 3.11.2005 (ktorého sa úvery, resp. prečerpania týkali), zmluva o vydaní a používaní platobnej karty zo dňa 13.12.2005. Aj tieto zmluvy obsahujú dohodu podľa § 262 Obch. zák.. Zmluvy sa riadia úverovými podmienkami, VOP, OP banky pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní privátnym klientom, obch. zák. a inými právnymi predpismi. Súčasťou zmlúv sú VOP. Klient vyhlasuje, že sa so všetkými súčasťami zmluvy oboznámil. Z dodatku k zmluve o bežnom účte zo dňa 12.7.2006 vyplýva, že ju účastníci uzavreli podľa §§ 708-715 Obch. zák..Predmetom zmluvy je zriadenie účtu a poskytnutie povoleného prečerpania na účte po splnení podmienok uvedených v OP banky pre poskytovanie splátkových a kontokorentných úverov a povolených prečerpaní fyzickým osobám nepodnikateľom. Zmluva sa riadi úverovými podmienkami, VOP, obch. zák. a inými právnymi predpismi. Súčasťou zmluvy sú VOP, o ktorých dlžník vyhlásil, že sa s nimi oboznámil. Oznámením zo dňa 12.7.2006 bolo žalovanému oznámené poskytnutie povoleného prečerpania na účte od 12.7.2006 vo výške 28.000,- Sk. Úroková sadzba bola ku dňu vyhotovenia oznámenia 15,40 % ročne a je premenlivá.

V zmysle čl. III bod 1 Zmluvy : dlžník súhlasí so sprístupnením a poskytnutím všetkých údajov o všetkých úveroch a bankových zárukách poskytnutých dlžníkovi, údajov o pohľadávkach a údajov o zabezpečeniach, ktoré má voči nemu banka z poskytnutých úverov a bankových záruk, údajov o splácaní svojich záväzkov z poskytnutých úverov a bankových záruk, údajov o zabezpečeniach, ktoré dlžník poskytuje za splácanie úverov a bankových záruk a údajov o svojej bonite a dôveryhodnosti z hľadiska splácania záväzkov dlžníka, a to vrátane údajov získaných bankou v priebehu rokovania o uzavretí týchto bankových obchodov, ktoré podliehajú ochrane bankového tajomstva v rozsahu stanovenom Zákonom o bankách a ochrane osobných údajov podľa osobitného predpisu, pričom zoznam osobných údajov, účel ich spracovania, podmienky získavania a okruh dotknutých osôb stanovuje zákon o bankách, a to : podniku pomocných bankových služieb, ktorý je prevádzkovateľom spoločného registra bankových informácií podľa zákona o bankách, subjektom povereným spracovaním údajov v spoločnom registri bankových informácií za podmienok ustanovených osobitným zákonom, Národnej banke Slovenska ako aj bankám a pobočkám zahraničných bánk v zmysle zákona o bankách.

Súd vyhodnotil uzavreté Zmluvy vzhľadom na povahu účastníkov zmluvy a spôsobu uzavretia zmluvy, keď predchodca žalobcu ako veriteľ je podnikateľský subjekt, ktorý na formulári a v pevne stanovených obchodných podmienkach určil obsah zmluvy, pričom druhá zmluvná strana - dlžník - zákazník (žalovaný) nemal možnosť obsah zmluvy ovplyvniť, ako spotrebiteľskú, na ktorú sa vzťahujú aj napriek zákonnej úprave úverovej zmluvy v Obchodnom zákonníku, všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách uvedené v Občianskom zákonníku v §§ 52-54 Občianskeho zákonníka zavedené zákonom č. 150/2004 Z.z., ktorý zmenil a doplnil Občiansky zákonník s účinnosťou od 1.4.2004 a zaviedol do nášho právneho poriadku inštitút tzv. spotrebiteľských zmlúv, a to v súlade s čl. 69 až 71 Asociačnej dohody, ktorá vstúpila do platnosti 1. februára 1995, a ktorou sa Slovenská republika zaviazala, že vyvinie úsilie na zabezpečenie postupnej zlučiteľnosti jej právnych predpisov s predpismi Európskej únie. Dovtedy obdobný typ zmluvy čiastočne upravoval zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov ako tzv. typovú zmluvu (spotrebiteľskú). Táto úprava nášho právneho poriadku bola nevyhnutná v súvislosti so vstupom Slovenska do EÚ v máji 2004 a zosúladovala náš právny poriadok s niektorými právnymi aktmi Európskych spoločenstiev a EÚ. Momentálne uvedené upravuje zákon o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z. a to konkrétne § 3 ods. 3 (každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách 9), odkaz na § 52 až 54 Občianskeho zákonníka). V čase vzniku zmluvného vzťahu uvedené upravovalo cit. znenie § 23a zák. č. 634/1992 Zb. (spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, 13d) sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.; odkaz na § 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov.). Súd nespochybňuje aplikáciu Obchodného zákonníka na vznik Zmluvy, avšak pre celkové posúdenie právneho vzťahu majú prednosť osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až §54 OZ. Tým pádom súd použil ustanovenia Občianskeho zákonníka na právne posúdenie právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, ale aj na z toho vyplývajúce účinky omeškania či premlčania nároku. Pričom ako vyplýva z cit. ust. OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona (myslí sa Občianskeho zákonníka) v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Zmluvy nesmú obsahovať dohody, ktoré by stavali spotrebiteľa do nevýhodnejšieho postavenia ako mu zákon priznáva a to s poukazom na ust. § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Takýto výklad je podľa názoru súdu plne eurokonformný (t. j. výklad v súlade s komunitárnym právom). Aj preto je súd názoru, že je potrebné považovať záväzkovo právny vzťah vzniknutý medzi účastníkmi za občianskoprávny vzťah, nie vzťah obchodnoprávny. Taktiež ustanovenia Obchodného zákonníka, v rámci ktorých je zmluva o úvere, či zmluva o bežnom účte považovaná za tzv. „absolútny obchod“, však v čase vzniku daného záväzkového vzťahu neobsahovali špeciálne ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa (OZ, zákon o ochrane spotrebiteľa), ktoré aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku pôsobia ako lex specialis. Súd v tomto názore (ohľadne spotrebiteľskej zmluvy) podporuje aj ust. § 23a zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa s odkazom na použitie ustanovení Občianskeho zákonníka (teraz § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa). Vzhľadom na spotrebiteľský charakter úverovej zmluvy je potrebné posudzovať túto zmluvu aj z pohľadu kritérií obsiahnutých v § 52 a nasl. OZ v spojení so zákonom na ochranu spotrebiteľa. Preto nemožno prisvedčiť, že vzniknutý zmluvný vzťah je vzťahom obchodnoprávnym. Súdy už opakovaně o uvedenom rozhodli vo svojich rozhodnutiach. Uvedené vyplýva aj zo znenia a zmyslu Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Je nepochybné, že právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmlúv vystupoval ako dodávateľ s poukazom na predmet podnikania / banka / a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti /§ 52 Občianskeho zákonníka/. Vzťahy medzi účastníkmi na základe zmlúv vznikli v dobe, kedy Slovenská republika už transformovala do právneho poriadku Smernice EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľa. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosti stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet ku

zmluvnému jednaniu prichádza spravidla od dodávateľov, pričom spotrebiteľ nie je na všetky zmluvné dojednania pripravený a skúsený. Spoločným znakom tejto novej úpravy je teda snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou aj prípadného obmedzenia autonómie vôle. K základným princípom spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a

povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Z hľadiska posúdenia nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách Smernica Rady 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách si stanovila práve za cieľ vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu. Problematika ochrany spotrebiteľa je inštitút, ktorý treba vnímať komplexne a ktorý sa dotýka viacerých typov zmlúv. Európska únia venuje ochrane spotrebiteľa mimoriadnu pozornosť. Vychádzajúc z európskej legislatívy aj zmluvy uzatvorené podľa iných zákonov ako Občiansky zákonník možno tiež považovať za spotrebiteľské napriek tomu, že ich zákon priamo ako spotrebiteľské neoznačuje. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným typom zmluvy (aj keď je v Občianskom zákonníku pomenovaná), ale možno ju označiť ako druh zmluvy, pre ktorú najmä Občiansky zákonník, ale aj iné právne predpisy ustanovujú osobitné podmienky a určujú, aké náležitosti zmluva musí obsahovať a naopak, ktoré v nej nesmú byť (neprijateľné podmienky) na ochranu tzv. slabšej zmluvnej strany. Z ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora je ochrana zavedená smernicou založená na myšlienke, že spotrebiteľ je v slabšej pozícii, a to vedie k tomu, že súhlasí s podmienkami pripravenými vopred druhou zmluvnou stranou bez toho, aby mohol ovplyvniť obsah týchto podmienok. Občiansky zákonník v § 52 v znení od 1.4.2004 vymedzuje zmluvné typy spotrebiteľských zmlúv len deklaratórne (išlo o užší výpočet ako je úprava v práve EÚ). Aktuálna úprava v Občianskom zákonníku je už súladná s právom EÚ - spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 OZ). Podľa čl.6 ods. 1 Smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, členské štáty EÚ zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Takéto postavenie dodávateľa má s poukazom na vyššie uvedené aj žalobca.

Súd pri posudzovaní dôvodnosti podanej žaloby skúma, či žalobcovi svedčí právo, ktorého sa domáha, t.j. či je nositeľom hmotného práva, ktoré je predmetom konania (aktívna vecná legitímácia) a či žalovaný je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ktorá zodpovedá právu, ktorého sa žalobca domáha (pasívna vecná legitímácia). Nedostatok vecnej legitímácie na strane žalobcu či žalovaného znamená, že žalobe nemožno vyhovieť. Predpokladom úspešnosti žaloby je, že žalobca preukáže, že je nositeľom tvrdeného hmotného práva a že žalovaný je nositeľom zodpovedajúcej hmotnoprávnej povinnosti.

Podľa § 5b zákona NR SR č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 1. mája 2014 orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovolával. Keďže zákonodarca uplatňovanie príslušného ustanovenia neobmedzil na vzťahy vzniknuté až po tomto dátume, je ním súd viazaný ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy a aj bez námietky musí teda prihliadať na uvedené oslabenie nároku veriteľa.

Preto bolo potrebné sa najprv vysporiadať s tým komu právo na zaplatenie patrí, teda komu svedčí aktívna hmotnoprávna legitímácia.

Žalobca dôvodí svoje právo na zaplatenie žalovanej sumy (samozrejme z predložených zmlúv a ďalších listinných dôkazov) titulom uzavretej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.9.2013, na základe ktorej mu mala byť pohľadávka voči žalovanému v sume 8.129,92 eur s prísl. postúpená z postupcu Slovenská sporiteľňa, a.s.. Postúpenie pohľadávky bolo žalovanému oznámené postupcom podaním zo dňa 11.10.2013, dôkaz o doručovaní predložený nebol. Do momentu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok dňa 27.9.2013 nebolo súdu žiadnym listinným dôkazom preukázané, že veriteľ - postupca

Slovenská sporiteľňa, a.s. písomne vyzvala žalovaného na plnenie z dôvodu omeškania so splácaním dlhu vyplývajúceho zo zmluvy o úvere.

Teda z uvedeného vyplýva, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že boli splnené podmienky dané § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách na postúpenie pohľadávky vyplývajúcej z predloženej zmluvy o úvere z veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s. na jeho účet, teda omeškanie dlžníka - žalovaného so zaplatením aspoň časti dlhu nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní do dňa postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve, resp. súhlas klienta na postúpenie pohľadávok. Doručenie, resp. doručovanie výzvy podľa cit. ust. súdu nebola predložená. Splnenie podmienky uvedenej v § 92 ods. 8 zákona o bankách nenahradí oznámenie o postúpení pohľadávok, ani ust. bod 19.16 VOP. Súd v tomto poukazuje na právoplatné rozhodnutia súdov a to rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 10C/369/2013, či rozsudok Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1C/105/2013 a ďalšie.

Na základe uvedeného je súd názoru, že nemohlo dôjsť k účinnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu; vo vzťahu k žalovanému nemôže byť postúpenie pohľadávky platným právnym úkonom pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ, pričom došlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, v dôsledku čoho žalobca nemôže byť nositeľom tvrdeného hmotného práva vyplývajúceho z predložených listinných dôkazov, t.j. nemá aktívnu vecnú legitimáciu.

Na uvedenom názore súdu nezmení nič ani bod 19.16 VOP, keďže na uvedené nemožno prihladať ako na individuálne dojednanú zmluvnú podmienku so spotrebiteľom, keďže sa nachádza vo vopred naformulovaných Všeobecných obchodných podmienkach veriteľa, ktoré spotrebiteľ - dlžník určite žiadnym spôsobom neovplyvňoval ani nedojednávaval. Tieto sú vopred dané veriteľom, dokonca ich veriteľ môže kedykoľvek zmeniť a žiaden súhlas s ich novším znením od dlžníkov nevyžaduje. Uvedené vyplýva z vyššie cit. ust. zákonov na ochranu spotrebiteľa. Uvedené ust. VOP preto nemožno považovať za vopred daný súhlas dlžníka s postúpením pohľadávky žiadanej v zmysle § 92 ods. 8 zák. o bankách. Navyše takéto znenie VOP je v rozpore s ust. § 53 ods. 1 a nasl. OZ a ust. zák. na ochranu spotrebiteľa (značná nerovnováha v právach a povinnostiach veriteľa v neprospech spotrebiteľa - dlžníka).

Na záver súd dodáva, že ak by aj súd pripustil výklad cit. ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách, že postúpenie pohľadávky je možné aj bez súhlasu klienta, došlo by aj napriek uvedenému k porušeniu bankového tajomstva v zmysle ďalších ust. zákona o bankách, resp. zákona o ochrane osobných údajov, keďže sa na použitie týchto údajov vyžaduje súhlas dotknutej osoby,

t.j. klienta - dlžníka a tento pre tretie osoby nebol vopred daný žalovanou. A preto aj z tohto dôvodu by došlo k porušeniu zákona s následkom neplatnosti právneho úkonu podľa § 39 OZ. Prijatie iného výkladu cit. ust. by bolo v príkrom rozpore s ust. na ochranu spotrebiteľa a jednoznačne v jeho neprospech.

Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Navyše má súd za to, že nárok žalobcu je premlčaný a to neuplatnením práva v premlčacej dobe uvedenej v § 101 OZ, keďže žaloba bola podaná na súde dňa 12.6.2014 a dlh v žalovanej sume bol vyčíslený ku dňu 27.5.2011 bez ohľadu na to, že ku zastaveniu povoleného prečerpania na účte došlo až dňa 22.7.2011, pričom nedošlo k zmene výšky dlžnej sumy. Žalobca, resp. jeho právny predchodca teda mohli právo prvýkrát vykonať dňom nasledujúcim po dni vyčíslenia dlhu, teda dňa 30.5.2011 (28.5.2011 bola sobota). Do podania žaloby teda uplynula 3 - ročná premlčacia doba.

Vzhľadom na zistené skutočnosti súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Pre uvedené dôvody sa súd nestotožnil s argumentáciou a námietkami žalobcu vznesenými v konaní. Rovnako sa súd ďalej nezaoberal dôvodnosťou nároku ako takého (vo vzťahu k náležitostiam zmluvy o úvere, resp. neprijateľnosti podmienok v nej zakotvených).

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že nepriznal ich náhradu účastníkom konania. Neúspešný žalobca nemá právo na ich náhradu a žalovaný si ich náhradu neuplatnil návrhom.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresný súd Bardejov v lehote 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods.3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§205 ods.1 O.s.p).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1

konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností

súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a)

rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci

(§ 205 ods.2 O.s.p.).

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.